

РЕШЕНИЕ

№ 26423

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 07.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9875** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Институт за ядрени изследвания и ядрена енергетика при Българска академия на науките, ЕИК , чрез адв. Р. Г. - САК, срещу Решение № 1040-21-39/18.01.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № 33246/08.08.2023г. на длъжностно лице на ТП на НОИ С. – град. Със същото разпореждане е прието, че декларирана злополука с вх. № 5101-21-557 от 27.06.2023г. от наследниците на Д. Д., осъществена на 16.02.2023г. се приема за трудова по чл. 55, ал. 1 от КСО.

С жалбата се иска отмяна на решението по съображения за незаконосъобразност и неправилност. Излагат се подробни съображения, че разпореждането е издадено при липса на мотиви. Счита се, че разпореждането е издадено в резултат на формално проведена процедура по разследване на злополуката от ТП на НОИ С. град. Твърди се, че органът не е съобразил и анализира относимите доказателства, събрани в хода на производството; при издаване на Разпореждането не са били обсъдени постъпилите възражения от членовете на комисията по разследване срещу съставения Протокол за проверка, същият бил формален и не отразявал действителното положение.

На следващо място се релевират доводи за материална незаконосъобразност. Акцентираща се върху обстоятелството, че са налице достатъчно данни, които сочат, че се касае за умишлено причиняване на увреждането от страна на пострадалия, което съгласно нормата на чл. 55, ал. 3 КСО изключва злополуката от кръга на трудовите злополуки. Изтъква се, че качването на покрива на сградата, от където служителят е паднал и в резултат, на което е настъпило травматичното увреждане, е предприето самоволно, тъй като в кръга от служебните му задължения не се включват задължения по поддръжка на сградите на Института. Излагат се съображения, че травматичното увреждане не се намира в причинно-следствена връзка с извършваната работа тъй като служителят е следвало да се придържа към служебните си задължения и към изпълнението на конкретно възложената задача. Прави се подробен анализ на приложените по делото доказателства, като жалбоподателят заключава, че служителят самоволно и целенасочено се е качил на покрива на сградата на ЯНЕУБ и така сам създал предпоставки за падане. Според жалбоподателя служителят е съзнавал възможността за настъпване на вредоносен резултат, но не е предприел никакви действия да осуети евентуалното му настъпване. Това умишлено негово действие не просто представлявало неизпълнение на служебните му задължения и неспазване на правилата за безопасност, но и изключвало наличието на трудова злополучка. В тази връзка се счита, че следва да се приложи изключението по чл. 55, ал. 3 от КСО. В заключение се иска съда да отмени решението, както и потвърденото с него разпореждане, издадено от длъжностно лице като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата по подробно посочените аргументи в нея. Претендира присъждане на разноски по представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът – Директора на ТП на НОИ – С. град, чрез юрк. В. оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание заинтересованата страна Г. Д., З. Д. и М. Д., наследници на Д. Д., чрез адв. М. оспорват жалбата като неоснователна. Претендират разноски.

Административен съд София град, III отделение, 78-ми състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Д. Т. Д. е работил по безсрочен трудов договор № 13/27.02.2002г. на длъжност „технически изпълнител“ при ИНСТИТУТА ЗА ЯДРЕНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И ЯДРЕНА ЕНЕРГЕТИКА /И./ БАН. На 05.03.2002г. И. БАН провел начален инструктаж по здраве и безопасност, противопожарна охрана и опазване на околната среда, съгласно издадена служебна бележка № 11/05.03.2002г. Съгласно допълнително споразумение № 107/04.02.2020г. Д. бил преназначен на длъжност „асистент“.

На 16.02.2023г. около 11,00 ч. Д. Д. бил на работното си място /стая 213, втория етаж на административната сграда към ядрения реактор, находящ се в [населено място],

[улица], на територията на ядрената научно-експериментална и учебна база към И. /. В същия ден като член на Общото събрание на учените, Д. Д. трябвало да присъства на 16.02.2023 г. в 11.00 часа в зала 300 на Централната сграда на И. на предварително обявено и свикано събрание за избор на нов директор на института. След като не се появил за провеждане на събранието, като липсата му била установена и чрез проверка на присъствен списък с подписи на участниците, св. Ц. Ц. и Л. Д., св. Б. се опитвали многократно да се свържат с него. Предвид обстоятелството, че Д. не отговарял на позвъняванията, което не било обичайно за него, както и че колата му била на паркинга пред сградата св. Ц. и Д. предприели издирване на Д. в района на експерименталния ядрен реактор и площта около него.

Първоначално свидетелите отишли до кабинета на Д.. Там св. Д. чул телефона на св. Д. да звъни вътре в помещението. Тъй като нямал достъп до всички помещения Д. помолил Ц. да отворят с желязо вратата на кабинета на Д. тъй като се притеснявал да не му е прилошало, но последният не бил в кабинета си. Тогава свидетелите започнали да търсят Д. в сградата. Св. Ц. забелязал, че на топлата връзка между двете сгради, която води до малък двор, била отворена вратата. След като затворил вратата, погледнал в дворчето и видял Д. Д. в безжизнено състояние. Бил подаден сигнал на тел. 112. Пристигналите екипи на спешна помощ и 07 РУ, установили смъртта на Д..

По реда на чл. 212, ал. 2 от НПК било образувано досъдебно производство по повод съобщение до органите на досъдебното производство за извършено престъпление от общ характер за това, че на 16.02.2023г. в [населено място], [улица], Институт по ядрени изследвания и ядрена енергетика към БАН, източната страна на ядрения реактор по какъвто и да е начин е подпомогнат или склонен Д. Т. Д., ЕГН [ЕГН], към самоубийство и последвало такова – престъпление по чл. 127, ал. 1 от НК.

В хода на разследването била назначена и извършена Съдебномедицинска експертиза на труп № 122/2023г. Съгласно заключението на СМЕ причината за смъртта на Д. Т. Д. била тежка съчетана черепно – мозъчна, гръдна, коремна травма и травма на опорно – двигателния апарат. Според заключението травматичните увреждания отговарят да са получени при падане от височина. С постановление от 24.04.2023г. досъдебното производство било прекратено, поради обстоятелствата, че по делото не са били налице никакви доказателствата за това, че спрямо Д. Д. е било извършено склоняване или подпомагане към самоубийство. Нещо повече направен е извод, че Д. е починал в резултат от получените травми от падане от височина, което следва да се обясни с инцидент при качването му на покрива на сградата, а не с умишлени или непредпазливи дори действия на други лица, в каквато насока били събраните по делото доказателства.

В едногодишния срок по чл. 57, ал. 2 от КСО, наследниците на Д. Д. – Г. В. Д. е подала декларация вх. № 5101-21-557 от 27.06.2023г. за злополуката, която е довела до неговата смърт, като в изпълнение на правомощието по чл. 7, ал. 1 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки и чл. 58, ал. 1 от КСО, ръководителят на ТП на НОИ-С. град е разпоредил извършването на разследване на декларираната злополука със Заповед № 1015-21-153/14.07.2023г.

В хода на разследване на злополуката, комисията е събрала следните доказателства: Протокол № 001/27.02.2023 г. за разследване на злополуката от осигурителя; трудов договор, допълнителни споразумения, длъжностни характеристики; заповед № 3-47/27.02.2023 г.; протокол за доброволно предаване; протоколи № 58030 и № 58031; обяснения Ц. И. Ц., Л. Т. Д., А. Д. М. и Л. Г.; писма до 07 РУ - СДВР; отговори от 07 РУ - СДВР; Постановление № 3275/23 от 26.04.23 г. за прекратяване на наказателно производство на Софийска районна прокуратура; протокол - стенограма от заседание на И.; служебни бележки; разпечатка от сайта на И. - БАН за обявено Общо събрание; разпечатка на електронна карта за достъп на Д. Д.; разпечатка от служебната поща на С. И.; книги за инструктаж по БЗР, съобщение за смърт и удостоверение за наследници.

Предвид на това, че злополуката попада в нормативно определените случаи, за които разследването е задължително, на основание чл. 58, ал. 1 от КСО е извършено разследване съвместно с представители на ТП на НОИ С. град, Дирекция "ИТ" С. град и двама представители от И.. На основание чл. 58, ал. 6 от КСО резултатите от разследването са обективирани в протокол № 54 от 24.07.2023 г. като в него са посочени място и време на злополуката, начин на увреждането и материалният фактор, причинил увреждането и т.н. Протоколът бил подписан с особено мнение от представител на И., във връзка с което било представено и възражение изх. № 485/03.08.2023г.

Въз основа на представените доказателства длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО е издало Разпореждане № 33246 от 08.08.2023г., с което декларирана злополука от наследниците на Д. Д. е приета за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО.

Срещу така издаденото разпореждане е постъпила жалба от осигурителя Институт за ядрени изследвания и ядрена енергетика – БАН.

С решение № 1040-21-39/18.01.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. – град административният орган е приел жалбата срещу Разпореждане № 33246 от 08.08.2023г., за неоснователна. За да остави жалбата без уважение административният орган е изложил, че атакуваното разпореждане е издадено при спазване на материалноправните разпоредби и административнопроизводствените правила, уреждащи трудовата злополука. Счел е, че изложените във възражението към протокол № 54 и съхранявани в образуваното в ТП на НОИ С. град досие № 33246 за злополуката, са ирелевантни относно постановяването на разпореждането за приемане или за неприемане на злополуката за трудова от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО. Посочил е, че допълнително с писмо изх. № 1012-21-839#2 от 11.10.2023 г. до осигурителя И. - БАН са изисквани предоставяне на нормативни документи, разрешение за постоянен достъп и пребиване при необходимост на Д. Д., като ръководител на аварийния екип на ЯНЕУБ и на цялата му територия, както и график на дежурства за м. февруари 2023 г. в помещение 213 /пулт за управление/. В тази връзка допълнително били представени доказателства: Разрешение за работа в стратегическите зони на стратегически обект И.-БАН издадено от ДАНС, Заповед № И 29- 7/11.01.2022 г. за определяне на стратегически зони, Правилник за пропускателния режим, Инструкция за осигуряване на физическа защита, Инструкция

за осигуряване на сигурността на площадката на ЯНЕУБ, Процедура Р 7.1.3-01, Заповед № 3-18/16.02.2021 г. за сформирание на аварийна група, Решение № 552/06.07.2001 г. на Министерски съвет на РБългария, Аварийен план на ЯНЕУБ, Должностни характеристики за длъжност „техник, механик” и Щатно разписание на длъжностите и структурите на И. от 07 февруари 2023 г. След анализ на представените по преписката доказателства АО е посочил, че по категоричен и безспорен начин се установява, че травматичното увреждане на здравето е довело до неблагоприятен резултат от увреждането - Д. Д. е починал, вследствие на получената тежка съчетана черепно-мозъчна, гръдна травма и травма на опорно-двигателния апарат при падане от високо, която е била установена своевременно с издаването на съобщение за смърт № 122/17.02.23 г. от УМБАЛ „А.”. Посочил е, че в случая от изложеното в декларацията за тр

удовата злополука, в деня /16.02.2023 г./ на злополуката Д. Д. бил на работното си място /стая 213, втория етаж на административната сграда към ядрения реактор/, когато се качил на покрива на сградата, тъй като имало теч. Докато бил там обаче, се стигнало до злополука, при който загубил равновесие и паднал от покрива на сградата, при което получил тежка съчетана травма и в резултат на същата починал, от което според АО следвало да се приеме, че злополуката е по повод извършваната работа. Мотивирал е, че при така представената фактическа обстановка, по несъмнен начин се установява, че увреждането на лицето е вследствие на извършваната работа и по повод на нея. В този смисъл е счел, че е налице функционална и причинна връзка между увреждането и изпълняваната от Д. Д. работа. АО е приел за неоснователно и недоказано изложеното твърдение от жалбоподателя за дисквалифициране на злополуката като трудова - че самоволно се е качил на покрива, но не да извършва възложена работа, а по негови лични причини. Обосновал е, че за да е налице хипотезата на чл. 55, ал. 3 от КСО е необходимо да са представени безспорни доказателства за наличие на умишъл, като по смисъла на цитираната разпоредба се касае за такъв, при който пострадалият не само е съзнавал характера на постъпката си и е предвиждал нейните последици, но едновременно с това е искал или допускал настъпването на тези последици. АО е констатирал, че в конкретния случай нито по преписката, нито с жалба са ангажирани преки доказателства, които да установяват, че увреждането е предизвикано умишлено от Д. Д.. В тази връзка е счел, че възраженията в жалбата, че Д. самоволно се е качил на покрива, но не да извършва възложена работа, а по негови лични причини или, че умишлено е увредил здравето си са ирелевантни в административното производство по чл.60, ал.1 от КСО, тъй като разпоредбата на чл.55, ал.1 от КСО изисква установяване на конкретно посочени обективни, а не субективни елементи. Обобщил е, че от фактическа и правна страна, от съдържащите се в досието доказателства се установява, че са налице предвидените от закона материалноправни предпоставки на разпоредбата на чл.55, ал. 1 от КСО за квалифициране на злополуката като трудова. С тези мотиви е отхвърлил жалбата на И. като неоснователна и недоказана.

По делото освен административната преписка са събрани нови писмени и гласни доказателства. В хода на съдебното производство допълнително е представено от жалбоподателя Решение № 1040-21-39 от 18.01.2024г.; флаш памет, съдържаща видеозапис от деня на злополуката; снимки от мястото, където пострадалият Д. се е качил на процесния покрив; снимки на самия покрив. По искане на страните е

изискано и приобщено заверено копие от пр. пр. № 3275/2023г. по описа на СРП. В хода на съдебното производство са разпитани свидетелите Ц. И. Ц., Л. Д. и Л. С. Г..

Разпитан в съдебно заседание св. В. Б. заявява, че за последно видял Д. на 15.02.2023г. когато се уговорили на следващия ден да помогне на св. Б. за организиране на следващия ден на общо събрание за избор на директор. Тъй като Д. Д. не се появил св. Б. помолил С. И. да позвъни на Д., но започнало заседанието и забравил да провери дали са открили Д.. По – късно св. Б. позвънил на Д. Д., но същият не отговорил и Б. помолил колеги да го потърсят. След приключване на общото събрание св. Л. Д. се обадил на св. Б., че са открили Д. Д. паднал от покрива. Св. Б. заявява, че отишъл до мястото с бус тъй като св. Д. му казал, че Д. има пулс. Дава сведение, че като ръководител на аварийния екип, който отговарял за ядрената безопасност, Д. имал достъп до почти всички места в сградата, за разлика от другите служители, които нямат такъв достъп. Свидетеля заявява, че към деня на злополуката 16.02.2023г. покривът бил изцяло подменен тъй като е имало течове. Дава сведение, че с Д. са се качвали на покрива за да видят откъде тече ламарината.

В съдебно заседание св. Ц. Ц. пояснява, че на посочения ден св. Л. Д. бил видимо притеснен, тъй като колата на Д. била пред сградата и не отговаря на позвънявания, което не било обичайно за него. Св. Д. помолил св. Ц. да отворят с желязо вратата на кабинета на Д. тъй като се притеснявал да не му е прилошало, но той не бил в кабинета си. Тогава св. Ц. и св. Д. започнали да го търсят в сградата. Св. Ц. посочва, че на топлата връзка между двете сгради, която води до малък двор, и била отворена вратата. След като затворил вратата, погледнал в дворчето и видял тялото на Д. Д.. Дава сведение, че като оператор на сградата картата на Д. отключвала всички врати и той имал достъп до всяко помещение. Св. Ц. пояснява, че на покрива е имало хвъркнала ламарина, поради силен вятър. Заявява, че към датата на злополуката ремонтът е бил приключил.

Разпитан в съдебно заседание св. Л. Д. заявява, че тялото на Д. било открито във вътрешно дворче в задната част на сградата на изследователския реактор. Пояснява, че сградата на реактора представлява една основна част и реакторна зала, които са разположени перпендикулярно една на друга. Сочи, че Д. Д. работел като асистент в института в отдел ЯНЕУБ. Предполага, че Д. е имал достъп до цялата сградата. Заявява, че в приятелски разговори с Д. са обсъждали, че покрива на сградата има нужда от ремонт.

В съдебно заседание св. Л. Г. заявява, че в деня на злополуката след приключване на общото събрание започнали да търсят Д. Д.. Когато го информирали, че се е случил инцидент отишъл веднага, но районът вече бил отцепен от полицията и не бил допуснат. Св. Г. посочва, че покривът на административната сграда на реактора, бил ремонтиран по необходимост тъй като вятъра е откъснал ламарина. Ремонтът бил приет на 15.01.2023г. от техни колеги от БАН като изпълнен успешно. Категорично заявява, че не в възлагал на Д. Д. да се качва на покрива. Дава сведение, че Д. е имал неограничен достъп до помещенията. Заявява, че знае, че Д. и преди се е качвал на покрива с още двама колеги, за да направи снимки на откъснатата ламарина.

Показанията на свидетелите съдът възприема за логични, последователни и кореспондиращи с представените по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Депозираната жалба е процесуално допустима, като подадена от легитимирано лице с правен интерес и в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „г“ КСО разпорежданията за признаване или непризнаване на злополуката за трудова се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Съдът намира, че процесното Решение № 1040-21-39/18.01.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. – град е издадено от компетентен орган.

Предвид представената Заповед № 1015-21-143/07.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, потвърденото с решението разпореждане също е издадено от компетентен орган, в предвидената форма, като са спазени административнопроизводствените правила.

Решението на директора на ТП на НОИ С. - град е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма, съдържа правни и фактически основания за неговото издаване, подписано е от неговия издател.

При извършената служебна проверка съдът не констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изпълнени са изискванията на Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки (НУРРОТЗ) и КСО. Съгласно чл. 58, ал. 1 от КСО, ТП на НОИ съвместно с Инспекцията по труда, комитетите и групите по условия на труд и други компетентни органи в зависимост от случая разследват всяка смъртна трудова злополука. В изпълнение на чл. 58, ал. 3 КСО се провежда разследване, което да установи причините и обстоятелствата за възникване на трудовата злополука, вида на уврежданията и други сведения, подпомагащи административния орган да се произнесе за характера на злополуката. Съгласно изискването на чл. 58, ал. 6 от КСО, резултатите от разследването се оформят в протокол в типизирана форма, валиден до доказване на противното. В случая със Заповед № 1015-21-153/14.07.2023г. е назначена комисия по чл. 58, ал. 1 от КСО, с нормативно определения състав от членове. Тя е изготвила протокол за разследване на трудова злополука, със съответното съдържание, отразяващо данните по чл. 10, ал. 1, т. 1-11 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТЗ/, относно: осигурителя, пострадалия, мястото и времето на злополуката, свидетелите на злополуката и лицето, оказало първа помощ, обща характеристика на работата, извършвана от пострадалия преди злополуката, специфичното физическо

действие, извършвано него в момента на злополуката, и свързания с това действие материален фактор /Протокол за трудова злополука № 54 от 24.07.2023 г./. В случая доказателствената му сила не е оборена чрез събраните по делото гласни доказателства

От изложеното следва, че при издаване на разпореждането на органа по чл. 60, ал. 1 от КСО е спазена описаната процедура по извършване на проверката и съставяне на протокола.

По делото не е спорно, че към деня на злополуката пострадалото лице е осигурено за всички осигурени социални рискове, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО (в т. ч. и трудова злополука), като работещо по трудово правоотношение с осигурителя „ИНСТИТУТ ЗА ЯДРЕНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И ЯДРЕНА ЕНЕРГЕТИКА“ И. – БАН. Жалбоподателят, както и ответникът не оспорват факта, че Д. Д. е претърпял инцидент, свързан с травматично увреждане – настъпила смърт, т.е. налице е условието за внезапно увреждане на здравето. Основният спор е налице ли е функционална връзка между условията на труд и причиненото увреждане, т.е. увреждането да е станало по време на работа, във връзка или по повод извършваната работа, както и налице ли са условията на чл. 55, ал. 3 от КСО.

Определение на понятието трудова злополука като осигурен социален риск дава разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от КСО, съгласно която трудова злополука представлява всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. За да бъде приета злополуката за трудова е необходимо едновременно наличие на няколко предпоставки - внезапно увреждане на здравето - внезапно, външно неочаквано и непредвидимо еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло, злополуката да е станала с осигурено лице, функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето - това е връзката на увреждането с обичайните обстоятелства и условия, при които протича изпълнението на трудовата функция по трудовото правоотношение с работодателя, неблагоприятен резултат от увреждането - неработоспособност или смърт и причинна връзка - неблагоприятният резултат (неработоспособността, респективно смъртта) да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства, както и при нетравматични увреждания внезапното увреждане на здравето да е настъпило в резултат от извършваната работа.

Видно от съдържанието на изброените елементи на фактическия състав на разпоредбата законодателят е установил само обективни обстоятелства, които длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО е задължено да изследва, без да е предвидено изясняване на субективното отношение на пострадалото лице.

В случая, от събраните доказателства по делото се установява наличието на всички кумулативно изискуеми предпоставки за квалифициране на процесната злополука

като трудова – внезапно увреждане на здравето на осигурено лице, настъпило в резултат на съществуваща функционална връзка с изпълняваните трудовите функции, довело до неблагоприятен резултат – неговата смърт.

От събраните в хода на съдебното производство доказателства се установява по безспорен начин, че на 16.02.2023г. Д. Д. е бил на работното си място, находящо се в [населено място], [улица], на територията на ядрената научно-експериментална и учебна база към И. е претърпял инцидент, който е довел до смъртта му. Установено е, че пострадалото лице към момента на настъпване на злополуката се е намирало на работното си място и е осъществявало дейности във връзка с изпълнение на задълженията си по сключения трудов договор с И., като доказателства в обратната насока липсват. От събраните доказателства по делото безспорно е установено, че Д. е имал неограничен достъп до всяко помещение в сградата. От свидетелските показания е установено, че Д. се е качвал на покрива във връзка с теч и преди датата на инцидента. В деня на злополуката пострадалият се качил на него, като вероятно е загубил равновесие и паднал от покрива на сградата, при което получил тежка съчетана травма, в резултат на която починал. По делото има данни, че преди това на покрива е правен ремонт, приключил към момента на инцидента. Дали към момента Д. се е усъмнил за нов теч или е искал да провери състоянието му след ремонта, не е установено нито в досъдебното производство, нито в административното, но безспорно е установено, че той е имал достъп до всички части на сградата, включително и до покрива, че е работил по различни проекти, че е инспектирал преди инцидента състоянието на покрива и е правил снимки. Безспорно се установява и неблагоприятен резултат от инцидента – настъпила е смърт, което се потвърждава от Съобщение за смърт № 122/17.02.23 г. от УМБАЛ „А.“.

По време на съдебното производство бяха разпитани трима свидетели, чиито обяснения съдът кредитира като относими към предмета на производството. За изясняване на фактическата обстановка при настъпване на инцидента, от СРП бяха изискани и приложени като доказателства по настоящото дело копия от изготвената СМЕ на труп и разпити на свидетели по пр.пр. № 3275/2023г.. по описа на СРП.

Следователно от всички представени по делото доказателства се установява категорично, че смъртта на Д. Д. е пряко следствие от злополуката, станала на 16.02.2023г.

По отношение на наведените в жалбата твърдения, че е налице хипотезата на чл. 55, ал. 3 от КСО, а именно, че увреждането е причинено умишлено от страна на осигуреното лице, като в посока на това твърдение се излага аргумент, че работникът съзнателно е извършил съответното действие. Фактът на умишлено увреждане на здравето от пострадалия, която хипотеза, съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 3 от КСО го изключва от кръга на трудовите злополуки, е от вида на положителните факти. Това означава, че този факт от действителността трябва да бъде доказан с всички допустими доказателствени средства. От друга страна легална дефиниция за умисъл, като една от формите на вина, се съдържа в чл. 11, ал. 2 от НК, като тя има идентично значение по отношение на всички отрасли и клонове на правото. Съгласно цитираната разпоредба, умисълът ще е налице тогава, когато деецът не само е

съзнавал характера на постъпките си и е предвиждал нейните последици, но едновременно с това е искал или допускал настъпването на тези последици. Въз основа на приетите по делото доказателства не се установиха факти от правната действителност, които да сочат на хипотеза на умишлено причинено увреждане, а дори и да е проявена непредпазливост от страна на пострадалия, то това не може да доведе до отпадане на трудовия характер на настъпилата злополука, доколкото в чл. 55, ал. 3 от КСО става въпрос само за умишлени действия в тази посока. Доказателствената тежест за установяване на умишлено самопричиняване на увреждането пада върху жалбоподателя, който твърди това обстоятелство. По делото няма данни, че пострадалото лице е имало каквото и да било намерение да увреди своето здраве. Дори и лицето да е проявило невнимание или липса на достатъчно концентрация същите са относими към непредпазливостта като форма на вина. Няма също така данни, че травматичното увреждане е настъпило в резултат на неспазване на трудовата дисциплина. При това положение съдът приема, че злополуката законосъобразно и правилно е призната за трудова, тъй като отговаря на условията на чл. 55, ал. 1 от КСО.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.3 и ал. 4 от АПК на ответника и заинтересованата страна се дължат сторените и своевременно поискани разноски за юрисконсултско възнаграждение, които на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя в размер от 150 лв., а на заинтересованата страна – в размер на 1000 лв. за платено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 78-ми състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата Институт за ядрени изследвания и ядрена енергетика при Българска академия на науките, ЕИК чрез адв. Р. Г. - САК, срещу Решение № 1040-21-39/18.01.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № 33246/08.08.2023г. на длъжностно лице на ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА Институт за ядрени изследвания и ядрена енергетика при Българска академия на науките, ЕИК да заплати на ответника ТП на НОИ С. град разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв.

ОСЪЖДА Институт за ядрени изследвания и ядрена енергетика при Българска академия на науките, ЕИК да заплати на заинтересованото лице Г. В. Д., ЕГН [ЕГН]

разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

Съдия: